

فرازی از سخنان حجت‌الاسلام فلسفی درباره شهادت امام کاظم(ع)

امام موسی کاظم(ع) به تصدیق همه مورخان، به زهد و عبادت بسیار معروف بودند، تا جایی که از عبادت و سختکوشی به «عبد صالح» خوانده می‌شدند و دیگر صفات ایشان نیز زبانزد خاص و عام بوده است.

امام موسی کاظم(ع) به تصدیق همه مورخان، به زهد و عبادت بسیار معروف بودند، تا جایی که از عبادت و سختکوشی به «عبد صالح» خوانده می‌شدند و دیگر صفات ایشان نیز زبانزد خاص و عام بوده است.

امام موسی کاظم(ع) که به کنیه ابوالحسن و ابوابراهیم خوانده شده و ملقب به باب الحوائج هستند، در سال 128 هجری چشم به جهان گشودند و در سن 21 سالگی، پس از شهادت پدر بزرگوارشان، به مقام امامت رسیدند. دوران امامت ایشان دورانی سخت و صعب و مقارن با خلافت منصور، هادی و هارون عباسی بود. دوران امامت امام موسی کاظم(ع) که 35 سال به طول انجامید، به واسطه دسیسه هارون عباسی در سال 183 هجری و در سن 55 سالگی امام(ع) و با شهادت ایشان به پایان رسید.

در مورد صفات امام کاظم(ع) باید گفت که ایشان به تصدیق همه مورخان، به زهد و عبادت بسیار معروف بوده‌اند تا جایی که از عبادت و سختکوشی به «عبد صالح» خوانده شده‌اند. سخاوت و کرم فراوان و توجه به نیازمندان، بی‌اعتنایی به دنیا، عاطفه و مهربانی نسبت به زن و فرزندان و زیردستان، انس زیاد به تلاوت قرآن، بردباری در مقابل بدگویان از جمله صفاتی است که ایشان به آن‌ها زبانزد بوده‌اند.

محبوبیت و نفوذ معنویت امام کاظم(ع) بارها موجب فراخوانده شدن ایشان به دربار حاکمان و خلفای عباسی و زندانی شدن ایشان شده بود؛ تا جایی که امام(ع) چندین سال از عمر پربرکت خود را در تبعید و در زندان‌ها و سیاه‌چال‌ها به سر بردند. این نظارت و تحت نظر بودن امام کاظم(ع) از سوی خلفای عباسی و به ویژه هارون بی‌وجه نیز نبود؛ چرا که امام کاظم(ع) به عقیده برخی از صاحب‌نظران، مؤثرترین فرد در تأسیس نهاد وکالت امامان شیعه بوده است و این نهاد مشخصاً توسط ایشان پایه‌گذاری شده است؛ نهادهی که بعد از امام کاظم(ع) و در دوران حیات ائمه بعدی منشأ خدمات فراوان به شیعیان و واسطه ابلاغ پیام‌های ائمه شیعه به آنان بود و در حالی که جریان امامت به سمت غیبت می‌رفت، جاری بودن فیض ائمه(ع)، از طریق این نهاد حفظ شد.

هارون خلیفه عباسی که شواهدی از مدیریت مؤثر امام کاظم(ع) بر شیعیان دریافت بود، به دلیل نگرانی در مورد حاکمیت خود دستور داد که امام کاظم(ع) را از مدینه به بصره منتقل کنند و پس از مدتی ایشان را به زندان بغداد منتقل کرد. هارون که در بصره حاکم آن جا را به قتل امام(ع) مأمور کرده بود و به دلیل سر تافتن وی، امام را به بغداد انتقال داده بود، سرانجام مقصود پلید خویش را پس از چهار سال زندانی بودن امام کاظم(ع) در زندان‌های نمناک بغداد به دست شخصی به نام سندی بن شاهک، عملی کرد.

بدن مطهر آن امام بزرگوار را در مقابر قریش، در نزدیکی بغداد، به خاک سپردند. از آن زمان آن آرامگاه عظمت و جلال پیدا کرد و مورد توجه خاص واقع شد و شهر «کاظمین» از آن روز بنا شد و روی به آبادی گذاشت.